THE LIFE & UPADESH OF
SHRI SAIBABA

Price 50-00

Copies 2000] [1999

Publisher
Shri D. M. Sukthankar
Chairman
For Shri Sai Baba Sansthan
Shirdi.

Printed by : **SAKAL PRINTERS,**
Sakal Bhavan, Plot No. 42-B, Sector No. 11.
CBD Belapur, Navi Mumbai-400 614.
Tel. No. (022) 7574327, 7572961. Fax : (022) 7574280

آرپڻ پٽر

گهڻي شرڌا - پريم ۽ سک سان

هي

شري سائين ست چرتر

پار برهم پرماتما سچدانند

شري سائين بـابـا

جي چرن ڪملن ۾ آرپن ڪريان ٿو.

شيوا ۾

جيئانند پارنداس لعلواڻي

* ڀڄن *

سائين بابا ويهه اچي اکڙين ۾ - توکي پسان مان پل پل ۾
اکين ۾ تو لئه سيج وڇايان - پريم جي چادر اُن تي وڇايان
رام نام گيت ڳائي سڏايان - پنکو هٿان ويهي جهوٽن ۾ -
توکي ......

دم دم توکي دل ۾ چاهيان - هردم توکي من ۾ وسايان
تن ڌن شيوا منجهه لڳايان - چت رهي تنهنجي چرڻن ۾ -
توکي ......

هلندي چلندي نام جپيان مان - اٿندي سمهندي ياد ڪريان مان
سپني ۾ صورت تنهنجي پسان مان - درشن ڏج تون انت سمي
توکي ......

شال سين ۾ توکي پسان مان - سڀ ۾ رام رحيم ڏسان مان
جئن تون هلائين راضي رهان مان - نام جي مستي رهي من -
توکي ......

ٻروٽه ڪوئي نڪي پلو مان - پيار پريا مٺا ٻول ٻوليان مان
ساڌ سنگت جي شيوا ڪريان مان - الله مالڪ رهي مک ۾ -
توکي ......

سهاڳ

(پدم شري پروفيسر رام پرتابراءِ پنجواڻي)

سائين بابا ڪير هو؟ ڪٿان آيو؟ شروع ۾ ڇو اچي قيام ڪيائين. ماڻهو ڪير هئس، هندو هو يا مسلمان، ڪنهن کي به خبر ڪانهي. سچل سرمست کان پڇيائون، ”ڪير آهين؟“ چيائين ”جوئي آهيان سوئي آهيان.“ پڇيائونس ”ڪٿان آيو آهين؟“ ”چوڏهن طبق منهن زمين پي آيا، جو عرش ڪرسي وچ منهن نه سمايا“ پڇيائونس ڇو آيو آهين چيائين ”ايڏو ڏيکي وٽ پيو سي رايا، اسين اپني خواهش آيا هون.“ چيائونس ”ماڻهو ٻيءَ ڪير اٿيئي؟“ چيائين ”اسان نه ڪهين دي جائي هون، اسان نه ڪهين دي ڄائي هون.“ پڇيائونس ”پلا نالو ڇا اٿيئي؟“ چيائين:

”ڪو خاص چوي، ڪو عام چوي
ڪوئي پختو چوي ڪو خام چوي
ڪوي سچل نام چوي
آءٌ جوئي آهيان سوئي آهيان.“

پڇيائونس ”ڌرم مذهب ڪهڙو اٿيئي؟“ چيائين ”هندو مومن ناهيان.“

اهيءَ سوال ٿيا شرڊيءَ جي سائين بابا سان ۽ اهيءَ هن جواب ڏنا.

سائين بابا شرڊيءَ وارو مهاراشٽرا جو مها سنت ٿي گذريو آهي. گهر گهر ۾ سندس مورتي آهي. اوچ ڪوٽيءَ جو فقير ٿي گذريو آهي، صحي معنيٰ ۾ فقير. فقير جا گڻ آهن:

ف:- فاقا ڪشي

ق:- قنع

ي:- ياري خدا

ر:- رحم وارو.

سندس وهنوار هن طرح آهي:

ف:- فعل (ڪرم)

ق:- قول (وچن)

ي:- يقين (نشچو)

ر:- رهت (ورتاءُ).

جيڪو هنن چئن لڇڻن سان سينگاريل آهي سو ئي فقير آهي.

ف: فراغت (اشڦرتي)

ق:- قناعت (سنجم)

ي:- يڪانگت (سمتا)

ر:- رحمت (ديا).

جنهن هيٺين عادتن سان جيءَ جوڙيو آهي سو فقير آهي.

ف:- فنا (من مارڻ)

ق:- قيام (استقامت)

ي:- ياس (دنيا کان نا اميدي)

ر:- رياضت (سادگي).

جيڪو هيٺين ڳالهين کان پري آهي سو فقير آهي.

ف:- فساد (جهڳڙو)

ق:- قمارا (جوا)

ي:- ياوه گوئي (ويرٿ وچن)

ر:- ريا بيائي.

جيڪو هنن خيالن کان آجو آهي اهو فقير آهي:

ف:- فضولي (اڻ لڳي هلت)

ق:- قلت (ڪوتاهي)

ي:- يبوست (خشڪ مجازي)

ر:- رعونت (ايمان).

جو هنن گڻن سان ورتاءُ ڪري ۽ ٻين کي فائدو ڏي اهو فقير آهي:

ف:- فيض (اپڪار)

ق:- قياس (ويچار)

ي:- ياوري (سهايتا)

ر:- رسوخ (پريم).

هن اصولن تي هلندڙ انسان ۾ فقير آهي:

ف:- فڪر (سادنا)

ق:- قناعت (سنجم)

ي:- ياد (پرارٿنا)

ر:- رضا (ڀاڳ).

سچي فقير لاءِ سائين ڪانسواءِ ٻي ڪنهن ۾ ڳالهه ۾ موهه ڪونهي. جيڪي ڌين ڌرم جا سنڌا ميٽي ڇڏين ٿا ڪي ڪيئن ڪنهن گروهه ۾ گرفتار ڪبو. گرو نانڪ ديو کان پڇيائون: ”هندو يا مسلمان؟“ جواب ڏنائون ”انسان.“ سائين بابا ڀي سچو انسان هو. ڌين ڌرم کان مٿي، ڀيد ڀاءُ کان پري، بلڪل سچو انسان. ڪن چيو ديوتا آهي، ڪن چيو ڀڳوان آهي، ڪيڏي نه ڪيرتي آهي سائين بابا جي. آخر تائين خبر پئجي نه سگهي ته هندو هو يا مسلمان، الله سان اوريندو هو ته وٺل سان ٻه وروتهن ڪندو هو، رهندو پراڻيءَ مسجد ۾ هو ٻر ڪرائيندو ڪيرتن يا نام سپتاهه ۾ هو. عيد وقت هندو لڳندو هو؛ رام نوميءَ تي مسلمان. زبان تي نالو هوندو هوس ”الله مالڪ“ ٻر ٻوليندو هو ويدن جي واڻي. مون سندس جيون چرتر پڙهيو آهي، جنهن مان مونکي معلومت ٿـي آهي ته مرد مولا هو، سمپورڻ سنت هو، مالڪ ٻه هو، محبوب هو، پيار مان پڪاري ويهي ڳالهيون ڪري، اندر ٺارهي ڇڏي. پنهنجي مستيءَ ۾ اچي

وچين ته پيارا ٻه ٻري ٻچي وڃن. انهيءَ ۾ ٻه وڏو راز هو. مان سائين بابا لاءِ ڇا لکان؟ جسٽس ريگي، شري دکشت، شري دابوڪر، شري ٻُڌي جهڙن ودوانن جيڪي هن مها سنت سائين بابا بابت لکيو آهي سو پڙهي مان ڇٽي سگهان ٿو ته بابا هن سنسار ۾ ڪلياڻ ڪرڻ آيا ۽ سبق ڏيڻ آيا، ته اسين سڀ هڪ آهيون، سنسار ۾ سيلاني ٻڻجي سٺو ڪرڻ آيا آهيون. جتي سڀ پنهنجا آهن ڪو به پرائو ڪونهي. جنهن پاڻ سڃاتو تنهن سائين کي سڃاتو.

هن ڪتاب جو سنڌيءَ ۾ انواد موکي وٽيو. ڏنيواد! ڏنيواد آهي پاءِ جيناننند لعواڻي کي جنهن سائين بابا لاءِ سڪ ڏيکاري آهي ۽ هي سندر پستڪ ترجمو ڪري ۽ ڇپائي پاڻ کي ڀاڳوان ٻڻايو آهي ۽ جس ڪٽيو آهي. شرڌيءَ ياترا ڪرڻ لاءِ دل ۾ اٻلاڪا آهي. هڪ ڏينهن ضرور وڃي بابا جي آستان جو درشن ڪري ايندس.

جئه سائين بابا.

شڪرگذاري

مون ۾ طاقت نه آهي جو مان "سائين بابا" جي ديا ۽ رحم جو ورنن ڪري سگهان. سائين بابا مونکي جيڪي ڪرامتون ڏيکاريون آهن، انهن جو ذڪر ڪرڻ منهنجي لاءِ ڏکيو آهي. سائين بابا ٻين سنتن ۽ مهاتمائن وانگر سنڌين ۾ پيارو آهي. ان جي جيوني ڇپائڻ جي من ۾ ابلاکا به ان پيدا ڪئي ۽ پنهنجي آشيرواد سان اها من جي مراد به ان پوري ڪئي. شرڊيءَ جو ڳوٺ جتي ڪابه اسٽيشن ڪونهي، اتي رڳو ڪارن، بسين ۽ پند رستي ماڻهو پهچن ٿا، پر لوهان سندس آرتيءَ جي وقت ڏسندا ته ڪيئن نه پريمي هزارن ۾ اچي شامل ٿا ٿين. سندن مورتيءَ ۾ جيڪو شردا ٿو رکي اهو ڪين ان ۾ ڏسڻ ٿو اچي. ڪيس ان ۾ رام به ڏسڻ ۾ ايندو ته ڪرشن به ڏسڻ ۾ ايندو. رڳو پورو وشواس گهرجي.

مان شڪرگذار آهيان ڀاءُ چيناننڊ لعلواڻيءَ جو جنهن پنهنجو ڪافي قيمتي وقت لڳائي، محنت ڪري هن ڪتاب جو ترجمو ڪري ۽ ڪرائي ۽ ڇپائڻ ۾ پوري پوري مدد ڪئي آهي. سنڌي ساهتيه ۾ شري چيناننڊ لعلواڻيءَ کي هرڪو سڃاڻي. هن صاحب ٻارن جيون اخبار، رسالا، ناول ۽ ٻارن جا گهڻيئي ڪتاب ڇپايا آهن ۽ ڇپائي رهيو آهي. تنهن ڪانسواءِ شريمد ڀاڳوت،

شري گرو گرنت صاحب (سنڌي ۾)، شري وشڻو پراڻ ۽ ٻيا گرنٿ ڪڍي سنڌي ساهتيہ کي امر ڪيو آهي. اڃا بہ ڪيس سائين شڪتي بخشي تہ سنڌي ساهتيہ جي سيوا ڪندو رهي.

هن پستڪ ڇپائڻ ۾ مان هيٺين صاحبن جو شڪرگذار آهيان. شري ڪي. سي. پاٺڪ **Shri K. C. Pathak** رسيور شري سائين بابا شوڀ ڏيءَ جو، جنهن سنڌيءَ ۾ آڻڻ جي موڪل ڏني.

پروفيسر رام پنجواڻيءَ جنهن مهرباني ڪري مهاڳ لکي ڏنو.

شيوا ۾
نندلعل ٽي. ٽلريجا

وشواس رکڻ سان ئي بيڙا پار

وشواس هڪ اهڙي شيءِ آهي جنهنجي رکڻ سان انسان پٿر ۾ به ڀڳوان پاتو آهي. اهڙا گهڻائي مثال اسان کي شاسترن، سنتن ۽ مهاتمائن جي جيون مان ملندا. مونکي ڪيترائي پنهنجا آزمودا مليا آهن ۽ ڪيترن ٻين جي جيون مان پڻ. ڪنهن بہ سچي دل سان وشواس رکيو آهي تہ ان جا بيڙا پار ٿيا آهن.

ملڪ جي ورهاڱي کانپوءِ مهاراشٽرا ۾ اچڻ تي مون ڪيترو ئي سائين بابا جي باري ۾ ٻڌو آهي ۽ سندس مورتيون گهر گهر ۾ ڏٺيون اٿم. ڪيترا شرڌيءَ بابت ڳالهيون ڪندا آهن، پر اهڙو منهنجو سوڀاڳيہ ڪونہ ٿيو آهي جو شرڌيءَ ۾ وڃي سائين بابا جو درشن ڪري اچان. پر ٻين جي آزمودي مان سمجهان ٿو تہ شرڌيءَ جو سائين بابا پورڻ سنت هئا. ڪجهہ وقت ٿيو تہ هنديءَ ۾ شري نندلعل تلريجا سائين بابا جو جيون چرتر ڪٺي آيو ۽ چيائين تہ ”اهو منهنجو خيال آهي تہ سنڌيءَ ۾ ڇپايان.“ ڪتاب مونکي ڏنائين پڙهيم- سائين بابا جي ڪرامتن بابت پڙهيم. مون کي خبر آهي تہ شري نندلعل جو وشواس سائين بابا ۾ آهي ۽ اهو سندس مرادون پوريون ڪري رهيو آهي.

سائين بابا جي جيون بابت وڌيڪ نہ چئي رڳو ايترو چوندس تہ مون ان ۾ ڪيتريون اهڙيون ڳالهيون

ڏنيون جن مان سمجهان ٿو تہ هو پورڻ سنت مها آتما هئا. هو نہ هندو هئا نہ مسلمان. هن جا شش هندو، مسلمان، پارسي ۽ ڪرستان سڀني ذاتين مان آهن. هو سڀني ڌرمن کي هڪ نظر سان ڏسندا هئا ۽ انسان جاتيءَ جي سيوا ۾ ايشور کي پسندا هئا. مونکي اميد آهي تہ پاٺڪ پڙهي ان مان فائدو وٺندا.

مان شڪرگذار آهيان شري نندلعل جو. هو نماڻو، سانتيڪو ۽ سائين بابا جو وشواسي پوڄاري آهي. جنهن جي همٿائڻ سان ئي هي پستڪ اوهان جي هٿن ۾ اچي سگهيو آهي.

مان شڪرگذار آهيان پوڄنيہ دادا جن جو، جو پنهنجو نالو ظاهر ڪرڻ نٿو چاهي، جنهن جي ساٿ سان هي پستڪ توهان جي هٿن ۾ آهي.

ٻئي ڇاپي لاءِ ٻہ اکر

پريمين جي گهڻي گهرج سبب ٻيو ڇاپو پريس ۾ ڏنم. تہ پياري ڀاءُ شري ناري ماکيجاڻي چيو تہ شري ساءِ بابا سنستان شرڊيءَ وارا سڀ ڪاپيون کڻندا. ان جي لاڳت جيڪا آهي سان ڀريندا. مون خوشيءَ سان قبول ڪيو. مان شري ڪي-ايچ-ڪاڪري ڪورٽ رسيور شري ساءِ بابا سنستان شرڊي ۽ شري ناري ماکيجاڻي جو شڪرگذار آهيان.

شيوا ۾

جيٺانند ڀاوڻداس للواڻي

پر آڪر

شري سائين بابا پورن سچا سنت ۽ ڪرامت جا ڏڻي هئا. اڄ به سچي دل سان شرڌا رکي جيڪو به شرڌيءَ ۾ وڃي ٿو ان جا ڪم پورا ٿين ٿا.

اسانجو خيال ٿيو ته سنڌيءَ ۾ به شري سائين بابا جو جيون ۽ امل اپديش ڇپجي. مون ان باري ۾ شري ناري ماڪيجاڻيءَ جج بمبئي سول ۽ سيشن ڪورٽ جي کي وينتي ڪئي ته توهان سنڌيءَ ۾ ترجمو ڪري ڏيو. هن چيو ته توهان کي ٻڌي خوشي ٿيندي ته سنڌيءَ ۾ اڳي ئي شري جيناننڊ پارنداس لعلواڻيءَ ترجمو ڪري اهو ڇپايو آهي. جنهنجو ڀريون ڇاپو ٿن مهنن ۾ خلاص ٿي ويو آهي. مونکي اهو ٻڌي خوشي ٿي. ڪاٿونس پستڪ ونئي ڏنم. مونکي ڏاڍو وڻيو.

سنڌيءَ پريمين جي ان پستڪ لاءِ چڪ گهڻي هئي انڪري خيال ڪيم ته شري ساءِ بابا سنستان شرڌيءَ پاران اهو وري ڇپائجي. مون شري ناري ماڪيجاڻيءَ سان ڳالهه ڪئي. ان شري جيناننڊ لعلواڻيءَ سان ڳالهايو. جنهن چيو ته پريس ۾ اڳي ئي ڏنو ويو آهي. مون چيو ته سڀ ڪاپيون سنستان پاران اسين ڪڍنداسين. شري جيناننڊ لعلواڻي خوشيءَ سان قبول ڪيو.

مان شري ساءِ بابا سنستان شرڌي پاران شري ناري ماڪيجاڻي، شري جيناننڊ لعلواڻي، پڻ م شري پروفيسر رام ڀڄواڻي ۽ شري نندلعل تلريجا جو شڪرگذار آهيان.

شيوا ۾

K. H. KAKRE.

Court Receiver,

Shri Sai Baba Sanasthan Shirdi

شري سائين ست چرتر

پرستاونا

"اوم"

ست چت آنند رُوپاي، مايا تم وناشني
نرملاي پرشانتاي، سائين ناٿاي تسي نمھ

آڌياتمڪ شڪتين جي ڀارت ڀُومي جا، سناتن ڪال کان وٺي، سڀ کان اُتم اُوچ ۽ سريشٽ آدرش پئي رهيا آهن. ان ڪري ئي اسان کي آڌياتمڪ ۽ (نئتڪ) نيتي مرياداڻن جي شڪتين سان ڀرپور، هڪ اهڙي سندر گلشن جو نظارو ڏسڻ لاءِ مليئو، جنھنجي هيڪار ۽ سڳند ملڻ سان، ڀارت جي گذريل زماني جو، ڪجھ پتو پئجي سگھيئو.

ڀڳوان شري ڪرشن، گيتا ۾ فرمايو آهي ته:-

"پرتراڻاي سادُوُ نام، وناشاي چ دشڪر تام
ڌرم سنستا پناراٿاي، سمڀوامي يگي يگي."

يعني جڏهن جڏهن هن سنسار ۾، پاپ تمام گھڻو وڌي ويندو ۽ ڌرم ۽ ڪرتويه پالڻ جي رستي ۾، اَنيڪ رنڊڪون ۽ وگھن اچي ڪڙا ٿين ٿا، تڏهن اَنياءَ ۽ اَتياچار جي (يگ) زماني کي ختم ڪرڻ لاءِ، وقت به وقت، پرڀوءَ جي مهان شڪتي، جن جيون جي ڪلياڻ

لاءِ اڌرم کي ناس ڪري، ست مارگ ڏيکارڻ لاءِ، منش روُپ ۾ ظاهر ٿيندي.

انهي آڌيا تمڪ پرمپرا ڪي، سمي سمي تي، گؤرنگ، مها پرڀو، شري رام ڪرشن پرمهنس، تلسيداس، سورداس، گورو نانڪ، گورو گوونڊ سنگهه، شري گيانيشور، رامداس، ايڪناٿ، نامديو، تڪارام جهڙيون انيڪ اُچ وڀڪتيون ۽ آتمائون، قائم رکنديون آيون آهن. اڄ به ڀارت جي گهر گهر ۾ مٿين مهاپرشن جون تصويرون شرڌا ڀڪتي ۽ آدر سان پوڄيون وڃڻ ۾ اينديون.

اهڙي مها شڪتيءَ وارو "شري سائين بابا" پڻ، شرڌيءَ ۾ ٿي گذريو آهي، جنهنجي چرڻن ۾ ويهي سيوا ڪرڻ جو سؤڀاڳيه مونکي، ١٩١٠ کان ١٩١٨ تائين، پراپت ٿيو. شري سائين بابا جي روپ ۾، ايشور جي سگهيا ظاهر ٿي، جنهن جو سنڌن جيون ۽ ڪيائيءَ جي مثالن ڏيکاران، سنڌس گڻن جي معرفت، اسان روحاني منش ڪي، پرتيڪيه درشن مليو.

ڀارت جي سنائن ستيه جي کوج ۽ ڀڪتي ڪسانسواءِ شري سائين بابا، ڪنهن به خاص ڌرم جو نڪي پرچار ڪيو ۽ نڪي ڪنهن ڌرمُ جو کنڊن ڪيو. هن سڀني ڌرمن جي پوئلڳن کي، ڀاڻ کي اَلڳ اَلڳ سمجهڻ بدران، هڪ ٻئي سان رلي ملي هلڻ جي سڌانتن تي ئي زور ڏنو ۽ چيو ته هي سارو سنسار، "وسڌئو ڪٽمبڪم" يعني هڪ ئي وڏو ڪٽمب آهي.

ڪڏهن ڪڏهن مؤج ۾ اچي، هو ٻاڻ کي ”ٻرٻرهم“ پڻ ڪوٺيندو هو ۽ رواجي طرح هو چوندو هو تہ ”الله مالڪ آهي. اوهين نمرتا ۽ وڏوڪ سيني سان پريم ڪريو، ڇو تہ اسين سڀ، هن سرو شڪتيوان جي سنتان آهيون.“ هن لاءِ ”رام ۽ رحيم“ ٻئي هڪ هئا. هن جي روزاني جيون ۽ رهڻيءَ مان، اسان کي اهڙي گوروءَ جو درشن مليو، جو ”ڪٽر سڌانت وادي“ نہ هوندي پڻ، ايشور جي کوج ڪندڙ ساڌڪن لاءِ هڪ لائيٽ هائوس يا روشن منار ثابت ٿيو.

شري سائين بابا جي آڪهہ ۽ ٻال اوستا جو پورو پڪو پتو ڪونہ پئجي سگهيو آهي. ڪي چون ٿا تہ مسلمان آڪهہ جو هو، جو گذريل صديءَ جي آخر ۾ شرڊيءَ ۾ اوچتو اچي پرگهٽ ٿيو، جتي سندس درشن اول اول، شري ايچ - ايس - ديڪشت، شري رگهناٿ راو داڀولڪر، شري گوپال راو ٻوٽي جهڙن، ڪن بين ڀڳتن ۽ انيوين پرشن کي پراپت ٿيو، جن ۱۹۰۹ کان ۱۹۱۰ تائين، کيس ڀڳتي ڪيو. شري داڀولڪر نسي، پهرين پهرين، مهاراشٽرہ ڀاشا ۾ ”شري سائين چرتر“ گرنٿ ظاهر ڪيو، جنهن تي شري سائين بابا راضي ٿي، کيس ”هيماڊپنت“ ڪري سڏيندو هو. ان گرنٿ ۾ هن کان جيتري قدر ٿي سگهيو آهي، اوتري قدر شري سائين بابا جي چرترن جو سچو ۽ اکين ڏٺو احوال ڏنو آهي.

سنتن ۽ مهاپرشن جو بيان، ويد ۾ "نيتي نيتي" ڪري بيان ڪن، ڇو ته سنت پرماتما جو روپ آهن. انهن جي باري ۾ جيڪي ٻڌڻ ۾ اچيتو، سوئي لکيو ويندو آهي. "سنت کي مهما ويد نه ڄاڻهه ـ جيتا سنهه ايتا وکيانهه ـ" شري سائين بابا چرتر جي رچنا پڻ، شري سائين بابا جي پورڻ ۽ شڪتي ملڻ سان ئي سڦل ٿي سگهي آهي.

شري سائين بابا، ١٥ آڪٽوبر 1918 ۾ مها سماڌيءَ ۾ لين ٿي ويا. تيسين سندن آدرشن ۽ مهما جو پتو، صرف مهاراشٽر جي لوڪن تائين، محدود هو، جو پوءِ سائين بابا جي پورڻ سان ئي وري پوجيه شري نرسنگهه سوامي، ڀارت جي ٻين ڀاڱن ۾ پڻ ڦهلايو آهي، جنهن ڪري، اڄ ڪلهه، "شرڍي" هڪ پوتر آستان بڻجي پيو آهي ۽ ڪئين ڪتان جا ياتري، هر روز اُن جو درشن ڪرڻ اچن ٿا.

سائين بابا جا جيون چرتر ۽ اُپديش مرهٽي، انگريزي ۽ ڏکڻ هندستاني ڀاشائن ۾ پڻ لکيا ويا آهن. هنديءَ ۾ جيون چرترن جي "پرستاونا" لکڻ جو سڀاڳيه مون داس کي پراپت ٿيو آهي.

اِندور مڌيه ڀارت	سنت چرنن جي خاڪ
بسنت پنچمي	ايم - پي - رنگي
٢-٨-١٩٥٤	(جسٽس)

پوُمڪا

(شري سائين بابا جي پرسنتا سان)

اَڪثر ائين ڏٺو ويو آهي تہ ڀارت جي ڀوڳ ڀُوميءَ تي، جڏهن خود غرضي، ڀرشٽاچار ۽ نانا پرڪارن جا اَجوڳ ڌرم جا ڪرم زور وٺندا آيا آهن، تڏهن ايشور جي اڇا اَنوسار، ڪي سنت پرگهٽ ٿيندا آهن جي جڳت جي اَڌرمين کي ڌارمڪ رستي تي هلائي ۽ مانوتا جو سبق پڙهائي، وري هليا ويندا آهن.

شري سائين بابا پڻ اهڙي ئي موقعي تي، شرڊي ۾ پرگهٽ ٿيا ۽ پنهنجي اَمرت روُپ اُپديشن معرفت جڳت جو ڪلياڻ ڪيائون. اڄ سندن سکيائن مان، اسان کي سنت مارگ تي هلڻ جي پريرڻا ملي ٿي.

”شري سائين ست چرتر“ جي مرهٽي ۽ انگريزي پستڪن کي هن وقت، ڌرمي گرنٿن جي قطار ۾ رکيو وڃيٿو. هلندڙ زماني جي پرچلت هندي ڀاشا ۾ سائين بابا جا جيون نہ هجڻ، سا وڏي عجب جي ڳالهہ پئي لڳي.

حقيقت ۾ مان، شري سائين بابا جي جيون چرتن کان بلڪل غير واقف هوس پر نصيبن سان، منهنجو

اهڙي سنت پرش سان ميلاپ ٿيو، جنهنجو سائين بابا سان سنبنڌ، شايد، جنم جنمانترن کان هلندو پئي آيو. جيتوڻيڪ اهو سنت پرش هن وقت استول شرير ۾ ناهي، تہ بہ سندس سماڌيءَ تي وڃڻ سان، هن جو روپ، اکين اڳيان اچيو بيهي. اهو آهي منهنجو پوڄيہ گرديو، جو گرهست آشرم ۾ رهندي بہ سنسار ۾ ڪنول گل وانگيان نرليپ ٿي رهندو آيو آهي. شرڌا ۽ ڀڳتيءَ سان ڀرپور، سندس منن اپديشن، منهنجي من ۾ اُتساهہ پيدا ڪيو، جنهن جي آڌار تي، مان هي هندي ترجمو ڪري سگهيو آهيان.

شري سائين بابا هڪ اوتاري مها پرش هئا، جن سيني ڌرمن جي سمانتا، پنهنجي رهڻيءَ مان ظاهر ڪري ڏيکاري. اِهوئي سبب آهي جو سائين بابا جي سماڌيءَ جو سيني ڌرمن جا ماڻهو درشن ڪرڻ ايندا آهن. پنهنجي جيون ڪال ۾، هو ڪڏهن بہ الڳ الڳ سمپردائن جي نڪتہ چيني يا واد وواد ۾ اصل ڪين پيا ۽ نہ پنهنجن ششن کي اُن واد وواد ۾ پوڻ ڏنائون. جن بہ ڀڳت جنن جي، شري سائين بابا ۾ شرڌا ۽ اَننيہ ڀڳتي آهي، اُنهن کي ئي سائين بابا جي املهہ خزاني جي پراپتي ٿيندي رهي آهي.

اَنت ۾، پاٺڪن کي منهنجي پرارٿنا آهي تہ هن پستڪ ۾ گهٽتائين ڏانهن ڪرپا ڪري ڌيان نہ ڏين. مون

کي آشا آهي ته ڀاڳ گڻ، شري سائين بابا دئاران ڏنل هدايتن ۽ سکيائن جي خوب پرچار ڪرڻ جي شڀ آشيرواد مونتي ڪندا رهندا.

اِندور جي نياءِ ڌيش جسٽس ايم - بي - ريگي، هي پستڪ پنهنجي اظر مان ڪڍي، پنهنجي صاف دلي ۽ اُدار تا جو ثبوت، پنهنجي پرستاو نا ڀر ڏنو آهي، جنهن لاءِ مان سندس هارڊڪ شڪرگذاري مڃان ٿـو. مان پنهنجي مترن، خاص ڪري شري پريم ناراڻ جو ڌنيوادي آهيان، جنهن مونکي پوُرڻ سهيوگ ڏيئي مونکي همٿايو آهي.

مهتو - مڌيه ڀارت - مانگهه پوُرڻما ١٧-٢-١٩٥٤]

شري سائين بابا جي چرنن جو داس
شورام ٺاڪر

شري سائين بابا ڪير هئا؟ ڏي رايا

هڪڙن جو رايو آهي ته شري سائين بابا هڪ پاڳل فقير هئا، جن ڪيترا سال هڪ جهوني پراڻي مسجد ۾ ڪيترا سال نواس ڪيو. سڀ ڏينهن الائي ڇا جو ڇا پيو چوندو هو؛ جيڪي سندس درشن ڪرڻ ويندا هئا، انهن کان دڪشڻا جي روپ ۾، روپيا وٺندو هو. اهو رايو غلط اِن ڪري آهي، جو انت سمي وقت، جڏهن شري اَ - اي - ترڪبڪر جو هڪ دوست، ڪاٺئن روئي موڪليو ته باباجن کين چيو ته ”تون، پاڳلن جيان هالت ڇو ڪري رهيو آهين؟ مان بمبئي ۾ توسان انگ سنگ نه آهيان ڇا؟

جواب - موکي انجو اَنپڙ اچا ڪو نه ٿيو آهي.

بابا - جيڪي سمجهن ٿا تہ مان صرف شرڊيءَ ۾ ئي رهان ٿو، اهي منهنجي سچي روپ کان بلڪل غير واقف آهن.

(٢) ٻين جو رايو آهي تہ سائين بابا، هڪ سنت پرش هئا. سائين بابا جي وارشڪ اُتسوَن ۾، جوان طبقي وارا پربند ڪي، سائين بابا کي سنت چوڙا مٽي ڪري ظاهر ڪندا آهن.

(٣) جيڪي پريمي ڀڳت، سائين بابا وٽ گهڻو

تڏهو ايندا ويندا هئا، سي ڪيس ايشور اوتار ڪري مڃين ٿا ۽ هينئين ثابتيون ڏيندا آهن.

(۱) جسٽس ايم - ٻي - ريگي صاف لکيو آهي تہ ساڻين بابا، هڪ پر چمٽ شڪتيءَ جا مالڪ هئا، جنهن جي وسيلي، ساڌڪن کي چڪي، سنئين رستي تي آڻيندا هئا. جيتوڻيڪ هن وقت ستول سرير ۾ موجود ناهن تہ بہ سندن سماڌيءَ تي جيڪي اچن ٿا، تن کي گپت نموني سهائتا ڪندا رهيا آهن.

(۲) دکن رياست جي هڪ مکيہ ججہ، "يگيتون کي آنيو" ڪتاب ۾ خود لکيو آهي تہ ساڻين بابا ۾ جيڪو وشواس مونکي ۱۹۱۵ کان اڳي هو، اهو هن وقت بہ قائم آهي. مان هنکي اڄ بہ زندہ سمجهان ٿو. هنجي آتما جي مٿان، اڳي ساڪار ديهہ جو چولو پيل هو. ليڪن هن وقت سندس آتما، نراڪار ست چت آنند جي گپت روپ ۾، آسان کي پريرڻا ڏيئي ۽ هلائي رهي آهي، جا محسوس ڪندو رهيو آهيان.

پروفيسر جي - جي - نارڪي پڻ "يگيتون کي آنيو" پستڪ ۾ لکيو آهي تہ:-

مون ساڻين بابا جي مورتي، پنهنجي گهر ۾ رکي آهي، جنهن جي مان هر هر روز پوڄا ڪندو آهيان. منهنجي نظر ۾ ساڻين بابا، هڪ رواجي انسان نہ، پر ساڪيات پر برهم جو روپ هو. منهنجو سهڙو، منهنجي

اِستري، منهنجي ماتا، سائين بابا جا پرم ڀڳت هئا ۽ کيس ايشور روپ سمجهي سندس پوڄا ڪندا هئا.

منهنجي ٻهراڻ ٻالڪا جي وقت، آرتي ڪرڻ مهل، سائين بابا، ٻيا ڪجهه ظاهري ڪارڻ جي، اچي ڪاوڙيا ۽ واسطي مان گاريون وغيره ڏيندا رهيا ۽ مون سمجهيو تہ شايد ڪو پاڳل انسان آهي. پر آرتي سماپت ٿيڻ بعد، شام جو جڏهن مان سندس چرڻن کي دٻائڻ ويٺس تہ منهنجي مٿي تي هٿ ڦيري، هلڪي ٿاڦي هڻي چيائون تہ "ٻڌ بين تو؟ مان ڪو پاڳل ڪين آهيان."

مونکي انهن لفظن مان يڪدم پتو پيو تہ "انترڀامي آهي، جو منهنجي دل وارا اکر مونکي چئي ٻڌايا اٿس. اهڙيءَ طرح مون ڪيترا ڀيرا پرکيائون وني ڏٺو، تہ هو سيني جي اندر کي پڙهي سگهندو هو ۽ پنهنجي اِچا موجب، اسان جي دلين ۾ خيال پيدا ڪرڻ جي طاقت منجهس موجود هئي.

(٤) امراولي جي مشهور ودوان ائڊووڪيٽ دادا صاحب کاپردي ۽ ايم - بي - پردان پڻ "ڀڳتون ڪي آنيو" ڪتاب جي ڀومڪا ۾ صفحي ٣ ۾ لکيو آهي:-

اسان جي دلين ۾ آيل، سوڪيم خيالين جي ٻڌائڻ تي، ۽ ضروري آشائن پوري ڪرڻ تي، اسين سمجهون ٿا تہ سائين بابا، هن ڌرتيءَ تي، ايشور جو هڪ ساڪار اوتار آهي.

(٥) شري داس گڻو مهراج، سائين بابا کــي ”شڏ چتنيہ، ديانڌان ۽ وشوَ جي اُتپتي ڪندڙ ڪري ورنن ڪيو آهي.“

(٦) شري نرسنگهہ سوامي (هيمادپنت) پهرئين اَڌياءَ ۾ لکيو آهي تہ ”سائين بابا، هڪ عجيب سنت هو، جو ڪڏهن پيهند و هو. پر سند س و ڏيڪ صحبت ڪرڻ ڪاڻپوءِ معلوم ٿيم تہ ”ٻر برهم سروپ“ آهــي. سائين بابا جــي بلڪل نزديڪ شيوڪ شري ماڌوراو ديشپانڊي (شاما)، کين ”ديو تا“ڪري ڪوئيند و هو.

*　　*　　*　　*　　*

اُپنشدن جي رچنا ڪندڙ پراچين رشين، صاف لکيو آهي تہ ”هيءَ سڄي سرشٽي، جنهن ۾ وڻ، ٽڻ، جبل، پکي، پسوُن، انسان ۽ ٻيا ساهوارا پراڻــي اسين ڏسون ٿا، سا سڀ رچنا ايشور جي آهي ۽ ايشور هرهڪ پراڻي ماتر ۾ تاڃي پيٽي سمان سمايل آهي ۽ ايشوري طاقت سان ئي، سارو سنسار پيو هلي. سائين بابا ۾ پڻ اُها ايشوري شڪتي موجود هئي.

پرسناونا

لکيل اکر وڏيڪ وشواس جوڳا ٿيندا آهن

شري سائين بابا جي مها سماڌيءَ جي وقت کان وٺي، احمدنگر ضلع جي نيايہ آليہ معرفت ٿي، سڄو ڪاروبار سنڀاليو ويندو آهي، جنهنجو احوال ماهوار پتر ”سائين ليلا“ ۾ ڏنو ويندو آهي. جڏهن شري سائين بابا اسان جي وچ ۾ براجمان هئا، تڏهن پنهنجي مڪاروتد جي وچنن سان ۽ پنهنجن ليلائن معرفت اسان کي وقت بہ وقت، آڌيابمڪ پاٺ پاڙهيندا هئا. اُهي سڀ اُپديش وغيره ڪٺا ڪرڻ لاءِ شري داڀولڪر (هيماڊپنت) کي ٻڌائي ٿي، جي ۱۹۲۳ کان ۱۹۳۹ تائين ”سائين ليلا“ پتريڪا ۾ پرڪاشت ڪيا ويندا هئا پر اُهي سڀ مرهٽي ڀاشا ۾ ئي هئا.

مها سماڌي وٺڻ کان ڪي سال اڳ ئي، سائين بابا اٿين بہ چيو هو تہ ”مان سماڌي وٺڻ کان پوءِ بہ، اُپديش اُمرت ڏيندو رهندس.“ سندس اِها اَڳڪٿي، هينئر سچي ثابت لڳي آهي. گذريل (۳۷) سالن کان وٺي، سائين بابا جي ڪيرتي، دور دور ديشن تائين ڦهلجي ويئي آهي ۽ سندس اَمر اُپديش، هزارن ماڻهن تي اثر وجهي، ست مارگ ڏانهن ڇڪي رهيا آهن.

١٩٤٤ ۾ شري سي - وي - ڪلاجي، انگريزيءَ ۾ جيون چرتر ترجمو ڪري پڌارا ڪيا، جن جي عام ماڻهن چڱي سواگت ڪئي. هندي ڀاشا ۾ ترجمي ڪرڻ بابت ڀڻ ڪافي پڇا ٿي رهي هئي، جنهن جي شري شورام ٺاڪور جي پوُرائي ڪئي. شري ٺاڪور جي، جيڪا محنت ان باري ۾ ڪئي آهي، تنهن لاءِ ڪاميٽي سندس تهدل شڪرگذار آهي. ڪاميٽي جسٽس ريکي.ءِ شري چڪروتي گوپال جي مهاراج جي ڀڻ ٿورائتي آهي، جن هندي ڪتاب جي شايع ٿيڻ ۾ ڪافي دلچسپي ورتي آهي.

سائين بابا جي چرنن ۾ پرنام

شربڊي- ١٩ اپريل ١٩٥٦ شل سيني کي شانتي پراپت ٿئي

رام نومي ناگيش ساوَنت - مئنيجنگ ٽرسٽي

* پيتا *

هي گوردیو !-

١- نهين چاهتا كوئي آكر
ميرا آدر مان كري
نهين چاهتا جگت ۾ كوئي
ميري يش كا گان كري

٢- نهين چاهيئي جگت كا ڌن
اؤر نه هي سنمان مجهي
نهين چاهيئي كيرتي پتاكا
اؤر نهي اُپوَرگ مجهي

٣- مين تو كيول يهي چاهتا
مجهكو اَئسا آشيرواد ملي
سپندت وائي نيي ۾ گونجي
جگت كا كلياڻ كري

٤- پيت سمرپت كرني كو
لي آج اسي مين آيا هون
سويكار كرو گرديو اسي بس
اَئسي اَيلاشا لي آيا هون.

اَنواد - شورام ٺاكور